

Sky S.T.

Újratervezve!

Régi mesék új köntösben
Antológia
2024

Sky S.T.

ÚJRATERVEZVE!

RÉGI MESÉK ÚJ KÖNTÖSBEN
ANTOLÓGIA
2024.

Sky S.T.

ÚJRATERVEZVE!

RÉGI MESÉK ÚJ KÖNTÖSBEN
ANTOLÓGIA

2024

Sky könyvek: 12. kötet

© Sütő Éva 2024 09.30.

Magyarországon kiadja a
HELMA Kiadó

**A magyar könyv is
magyar termék**
mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. írónő és HELMA kiadó

A könyvet kiadja Magyarországon a HELMA Kiadó

Cím: 8630 Balatonboglár, Szabadság u. 75.

Telefon: +36 (30) 499-34-77

E-mail cím: info@helma.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője: Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2024. 09. 30.

ISBN: 978-963-639-597-1

Copyright

Borítóterv: Pálinkás Angéla ötlete alapján Szopos Katalin

A szerző elérhetősége: skybook0401@gmail.com

Facebook:

<https://web.facebook.com/profile.php?id=61564815784013>

Szerzői jog – Copyright: 2024 by © Sütő Éva

Minden jog fenntartva – All right reserved

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételekészítést és mindenfajta információtároló vagy – visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, és a hivatalos promoter, aki rövid szakaszokat idézhet belőle. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

TARTALOMJEGYZÉK

A KÖNYVET KIADJA MAGYARORSZÁGON A HELMA KIADÓ	5
COPYRIGHT	5
KEDVES OLVASÓ!	10
A ZSÚRI	12
ILLUSZTRÁCIÓ: MIOCHARLIEN, FRAKK, A MACSKÁK RÉME,	13
A PÁLYÁZATRA BEÉRKEZETT LEGJOBB ALKOTÁSOK	14
A bányá királynője	15
A kerek erdő meséje	23
A látszat csal	28
A Piripócs utcai Texas Hold'Em	34
A titkok pincéje	40
A titok előtt, a titok után	42
Amikor felébredtem...	50
Anonim Alvóhólisták	56
Az elátkozott világ	61

Bórszerkós Csipkebokor, akinek fegyvere van és veszélyes	66
Bórszerkós kaland	72
Csipkerózsika ébredése	76
Egy mai, falusi pályázat	81
Egyik kutya, másik eb, de Lukrécia se kutya!	88
Életmód váltás kis segítséggel	93
Karrierépítés	101
Két kerekű mese	107
Kotkodálatos utazás a jövőbe	113
Kötélék	121
Kukori és Kopasznyakú a tónál	128
Nagyerdő közepén	131
Rica és Marco kalandja az erdő mélyén	136
Szárnyasék wellness üdülése	144
Tündérmese	153
18 ÉVEN FELÜLI OLVASÓKNAK!	160
A királyság utódja	161
A megcsonkított ostor	169
A tűz mindent elsőprő ereje	175
Álom vagy valóság?	180

De csak álom volt	188
Édesek	198
Egyetlen út	201
Erény-telen eset	209
Hófehérke dicsőisége	213
Ki kiben	217
Reménysugár	225
Rosalin von Tschipcke	236
Rózsi, az utcák réme	250
Szókimondó Szamorodni és Soha-Többé-Robotgép	256
Tanulságok cukormázban	263
BEMUTATKOZIK A ZSÚRI	268
Besnyei Júlia	269
Csörgő Iván	271
Dörgő Sándor	273
Dvariecki Bálint	275
Elena Honoria	277
Garajszki Rozika	279
Oláh Tímea	282
Pálinkás Angéla	283

Pintér Tünde	284
Sky S.T.	285
MESEK A ZSÚRITÓL	287
Fények és árnyak	288
Legénybúcsú	294
Utóhatás	299
Rokonok	303
Csillagkapu	307
Nézettségi mutató	310
A HELMA KIADÓ AJÁNLATA	313

Kedves Olvasó!

Fedezd fel a mesék világának ínycsiklandó, felnőtt változatait!

Az „Újratervezve!” című kötet egyedi utazásra hív, ahol a már jól ismert mesehősök váratlanul a modern kor kihívásaival találkoznak.

Ezek a mesék merészebbek, provokatívabbak és szórakoztatóbbak, mint amit valaha is olvastál! Az „Újratervezve!” kötet garantáltan feldobja a hangulatodat! Készülj fel a nevetésre és a meglepetésekre, mert a klasszikus mesék újraélednek a legváratlanabb formában!

Hófehérke és a hét törpe,
Csipkerózsika,
Jancsi és Juliska,
Kukori és Kotkoda, valamint
Frakk, a macskák réme
várnak rád, hogy elvarázsoljanak, szórakoztassanak a képtelenebbnél képtelenebb kalandjaikkal.

Készülj fel a nevetésre, nosztalgiára, és egy csipetnyi varázslatra! Itt az idő, hogy a mesék ma, 2024-ben is folytatódjanak!

E kötet megvásárlásával támogatod a magyar könyv is magyar termék mozgalmat.

Jó szórakozást kívánok hozzá!

Sky S.T. író
a pályázat kiírója
Johannesburgból

Mi történik, amikor a mesehősök egyszer csak 2024-ben találják magukat?

A mesének folytatódni kell, de hogyan tovább?

Hogy mi a feladat?

Folytasd a mesét innen, amíg el nem jutsz a szokásos utolsó mondatig: ...
éltek, amíg meg nem haltak!

Hófehérke és a hét törpe

Hazaér a hét törpe, és egy bőrszerkóba öltözött, bőrcsizmában, hétágú ostort pattogtató Hófehérke várja őket a 40nm-es albérletben.

Jancsi és Juliska

Jancsi és Juliska ezúttal nem testvérek. A 12.b osztály szerelmespárja, tanulmányi kiránduláson vesznek részt a nagyerdőben, amikor rátalálnak egy üresnek tűnő kecóra.

Kukori és Kotkoda

A következő részben a szereplők a szemétdomb helyett a zárt ketreces tartási technológia fellegvárában ébrednek.

Frakk, a macskák réme

A következő részben Lukrécia a kutyaeledel gyárban takarítónő, Szerénke a helyi állatmenhely egyik ügyintézője, Frakk viszont a korrupt polgármester. Károly bácsi és Vilma néni egy tiltott szerencsejáték barlangot vezet a pincében.

Csipkerózsika

Csipkerózsikát egy sörszagú, borostás képű, kopasz fejű férfi finoman rugdossa az acélbetétes bakancsával, hogy ébredjen már fel, mert nem tudja a Harley-t kitolni a küszöbön fekvő lánytól.

A ZSÚRI

A zsűri elnöke, a pályázat kiírója:

Sky S.T. író

A zsűri tagjai:

Besnyei Júlia író

Csörgő Iván író

Dörgő Sándor író

Dvariecki Bálint, a Helma Kiadó vezetője

Elena Honoria író

Garajszki Rozika író

Oláh Tímea költő

Pálinkás Angéla könyvblogger

Pintér Tünde civil zsűri

Illusztráció: MioCharlien, Frakk, a macskák réme,
Frakk, a korrupt polgármester

A pályázatra beérkezett legjobb alkotások

A művek címe szerint, ABC sorrendben

A mesék eredeti formájukban, szerkesztés nélkül olvashatóak.

A bánya királynője

(Hófehérke és a hét törpe)

Írta: Juhász Judit

Noa az iroda hűvös falai között ült, nézte maga előtt a hivatalos iratot, egy újabb felszólítást a nemzeti parktól. Ha nem hagyják abba a fejtést, természetvédelmi határt sértenek. Nézte a papírt, újra és újra elolvasta, de a szavak nem jutottak el a tudatáig. Már akkor fájt a feje, amikor a nyári kánikulából bevágódott ide, a klimatizált helyiségbe, de most már szabályosan lüktetett, és ezen nem segített a fél liter hideg víz sem, amit megivott.

Gondolta, kiszól a titkáranak, főzzön neki egy erős kávé, de az alacsony, szakállas pasas már akkor bóbiskolt, amikor megérkezett. Fel sem tűnt neki, hogy megérkezett a főnöke. Ha most kiles az irodából, lehet azt látja, a férfi a cipőit az asztalra csapva horkol. Inkább főz magának ő egy kávé, az legalább olyan lesz, amilyennek ő maga szereti. A Szundi becenévvel ellátott, külföldről ideemigrált, ötvenes éveiben járó férfi a múltkor elnézte az edényeket és cukor helyett só-t tett a kávéba, amellyel épp a nemzeti park igazgatónőjét kínálta. A hölgy szó szerint visszaköpte a fekete lötytyőt, majd röviden közölte, a bányászat nem mehet így tovább. Hiába magyarázta neki, a külszíni bánya még nem érte el a műszaki tanulmányban és az engedélyben megadott határokat. A tüsire nyírt hajú, vállas hölgy nyugodtan, de határozottan magyarázta, a bányagépek okozta rezgéseket a közeli karsztbarlangban is érezni lehet, amely egyrészt rontja a barlangászélményt, másrészt károsítja a cseppköveket. De most mégis, mit csináljon? Valamiből fenn kell tartania magát, a hét darab alkalmazottját, ráadásként a múlt héten nagykorúvá vált mostohalányát, ha már drága férje volt kedves két éve lelépni a szőke, húsz év körüli titkárnővel.

Ebben a pillanatban odakintről ajtócsapódás, égtelen üvöltés hangzott, és neki csak arra volt ideje, hogy előre dőljön saját, gurulós székében. A Morgó becenévvel illetett, egyébként kimondhatatlan nevű, kissé agresszív jellemű bányász berontott hozzá, majd „enyhe” akcentussal üvölteni kezdett.

– Ez tűrhetetlen! Ezt nem csinálni tovább! Egy dolog, lenni embertelen munkakörülmény, nulla munkavédelem – a munkavédelmi hatóságnál is épp csak egy hajszál választotta el őket a bírságtól – kicsi lakhatás! Erre ma reggel kiderülni, nincs is lakhatás!

Nézte a válláig érő, alacsony, borostás arcú férfit. Próbálta értelmezni az elhangzottakat, de a homlokát egyre jobban szorító fejfájástól ez nehezen ment.

Érti ő, hogy kicsi az a lakás, amit bérbe adott ennek a hét férfinak, de minthogy a negyven négyzetméteres, szoba-konyhás panelon kívül csak a családi ház volt a birtokában – amelyen ketten osztoztak a mostohalányával – így ideiglenesen csak ebben a lyukban tudta a hét alkalmazottat elszállásolni. Hogy az ideiglenes elszállásolás két éve tart, arról a bányá tehet, amiből egyre kevesebb a kitermelhető anyag. Morgó folytatta.

– Kicsi lakás, egy szoba, erre nyílni reggel ajtó, aztán fiatal fehérlép kiabálni. Mi ez sok cipő és mi ez kanszag? Én lakás! Fehérlép, fehér bőr, vörös rúzs szájon, bőrszerkő, bőrcsizma, kézben hétágú ostor, vele csapkod minket ki ágyból.

Noa megnyúlt képpel nézte Morgót, majd a széles csípőjű szemüveges Tudorra vetette a tekintetét, aki idegesen toporgott Morgó körül. Végtére megszólalt.

– Fiatal lány mondani, neve Hófehérke.

– Ó Istenem! – sóhajtott fel fáradtan Noa, miközben visszazuhant saját székébe. Hát erről van szó. Az a lánygyerek nem is az övé. Az anyja meghalt mellrákban, aztán az apjára maradt. Soha nem volt könnyű természetű gyermek, de jóképű volt az apja, ő meg fiatal bányamérnöként belezúgott, elég volt a férfinak rámosolyognia. Összejöttek, elvette őt feleségül, meg is voltak négy éven keresztül, csak hát Andrásnak mindig a fiatal pipik kellettek. Ráadásul nehezen is tolerálta a kamaszodó Fehérke érzelmi kitöréseit. Aztán egyszer csak szó nélkül lelépett az akkor harmincas évei elején járó titkárnővel valahová külföldre, ahonnan már csak a válási papírok érkeztek. Itt hagyta rá a lányát, nevelje ő, elvégre ő mégiscsak nő, mégiscsak együtt él Fehérkével immár hat éve. Akarta, nem akarta, nem tehetett mást. Úgy kapta meg a bányát, és a családi házat, hogy vállalta az akkor tizenhat éves lány nevelését, és mivel ezeken kívül semmije nem volt, belement a feltételekbe. Csak Fehérkével a reggeli előtt úgy összebalhéztak, hogy a lány fogta a motyóját és elhúzott otthonról. Ő azt hitte, az új pasijához.

Tudor ekkor újra megszólalt.

– Mondani lány, ez ő lakása, lebegtet fehér papír, meg csapkod ostor. Mondd Királynő, minek ostor kicsi lánynak?

Úgy érezte elpattan az agya. A lány valahonnan hozzájutott a negyven négyzetméteres lakás tulajdoni papírjához, amely immár az övé, mert betöltötte a tizennyolcat. Csak ezt ő még nem akarta vele közölni, mert akkor hová tegye a hét munkást? Oda, a ház szomszéd szobájába azért mégsem. Az ostor? Az a lány állandóan fekete bőr cuccokban jár, meg aztán szereti a durva szexet is.

– Királynő, tégy valamit! – rimánkodott Tudor, mire elpattant benne valami.
– Kifelé! – üvöltötte el magát olyan hangnemben, amelyre Morgó vicsorgó feje is elsápadt. A két vendégmunkás lekonyult képpel távozott.

Királynő! Soha nem gondolta volna, hogy a Király Noa nevet valaha a külföldi szóhasználat Királynőnek érti, ahogy Havas Fehérke nevéből is valami különös módon lett a reggel folyamán Hófehérke. Pedig az a lány egy ördögfióka, hol van ő a mesebeli Hófehérektől?

Ingerült volt, csendet, békét, bonyodalom és fejfájás mentes napokat akart. Mint a sárkány, aki tüzet készül okádni, üvöltött ki a titkárának.

– Szundi! Kávét! Azonnal!

Erre hatalmas csattanás hallatszott. Szundival valószínűleg most dőlt föl a szék, amelyben aludt.

Fél óra múlva, miután bevett egy fájdalomcsillapítót, és megitta Szundi ihatatlan kávéját, kilesett az ablakon. Mióta idejött dolgozni – ahol az alkalmazottból barátnő lett, aztán szerető, aztán feleség, aztán megcsalt nej, végül elvált asszony és bányaigazgató – mindig azt remélte, itt élete karrierjét futja be. Ehelyett elég volt kinéznie a munkaterületre, ahol Szende a markolókanállal épp kitört egy ideiglenesen felállított villanypóznát, majd elpirulva magyarázta, nem ő tehet a balesetről. Morgó persze vele is ordított, füstölgött, Tudor okoskodott. A munka zavartan állt egy ideig, és mivel a fiúk azt hitték, ő nem látta az esetet, gyorsan eltüntették egy törmelékhalom mögött a póznát. Szende visszaült a markolóba, aztán hatalmas porfelhőt kavarva, pár méterrel arrébb leöntötte a méretes mészkőhalmot, amit Hapcinak és Kukának kellett volna a zúzógéphez lapátolni. Hapci tavasszal pollenallergiára hivatkozva jelentkezett plusz fizetésért. Mikor ezt nem kapta meg, valaki névtelenül tett titokzatos feljelentést a munkavédelmi hatóságnál a megfelelő munkavédelem hiánya miatt. Ekkor csak a régi kollegiális viszony mentette meg a bányát a bírságtól, a férfi egy hete azonban valami orvosi papírt lobogtatott, hogy neki porallergiája van, melyre kiemelt bérezés jár. Ezt már nem nyelte le, ekkor megígérte a negyvenes éveie elején járó férfinak, hogy vagy dolgozik, vagy ő is feljelentést talál tenni a határőrségnél, hiszen a hét munkás egyike sem rendelkezett vízummal. Hatodik alkalmazottját Kuka névre keresztelte, mert a fiatal, húszas éveie elején srác mindig zenét hallgatott, állandóan a mobilján lógott, néha ugyan oda-oda lökött pár lapátnyi követ a szalagra, de képtelenség volt normális munkára bírni. Ha kérdőre vonta, csak vigyorgott, és mozgatta a füleit. A bánya utolsó és egyben hetedik tagja a kantinos figura volt. Ez jól

beszélte a nyelvet, még a ragozás is ment neki, de utált hozzá lemenni ebédelni, mert a hot dogon, hamburgeren és gíroszon kívül semmi egyebet nem tudott elkészíteni. Állandóan vicceket mesélt, amin ő maga röhögött, de akkorákat, hogy majd az étkezde ablakai törtek ki.

Ezek mellé jön Fehérke húzása a különköltözéssel, a munkavédelmi hatóság és a nemzeti park. Pedig ő csak nyugalomra vágyik és valami végleges megoldásra.

Ekkor kopogtak, majd bedugta a fejét a munkafelügyelő, Tudor.

– Mit akar már megint? – kérdezte tőle elgyötörtén. Biztos az előbb kiütött póznát akarja eltusolni.

– Királynő – lépett be sapkáját szorongatva a férfi. Királynő! Valaki végre szólíthatná a rendes nevén, Noának. A mostohalánya is egyszerűen odalöki neki: Mutter.

– Én tudni megoldás – magyarázta gyanús pislogás kíséretében a nála fél fejjel alacsonyabb férfi.

– Megoldást? Erre? – bődült el, miközben kimutatott a bányára – Ez egy szemétdomb, nem egy bányát! Maga akar erre nekem megoldást?

– Nem. Nem szemétdomb – magyarázta a férfi – szakszó rá, hulladéklerakó. De lenni ez külszíni bánya. Hetven százalék mészkő, maradék dolomit.

Erre már lerogyott a székre. Kész, neki elege van. Csináljanak vele, amit akarnak, az ő élete már úgys romokban. Férje nincs, normális pasi nem akad az életében, lévén itt jár a negyvenes évei elején, minden idegszála ideláncolja ehhez a csürhéhez és a bányához. Ennél már nincs lejjebb. Mondja, amit akar. Legalább kettejük közül egyikőjük távozzon ma elégedetten. Ő meghallgatja.

Tudor ekkor kitipegott az előtérbe, majd egy kupac tervrajzzal tért vissza. Mikor készítette ezeket és hol? Azon a negyven négyzetméteren? A férfi kiterítette a papírkötegeket és Noa mérnökszeme rögtön felismerte rajta a bányát és környékét, majd épületterveket látott, precíz, pontos rajzokat.

– Ezeket maga rajzolta? – kérdezte csodálkozva.

– Én – jött a válasz – Én lenni tervező mérnök saját országomban.

Elkomolyodva hajolt a rajzok fölé. Jó tizenöt éve dolgozott a szakmában, de nem tudott volna ilyen precízen tervezni. Elszégyellte magát. Soha nem kérdezte meg a férfit, mi a végzettsége. Két éve ő tűnt mindegyikük közül a legértelmesebbnek, hát berakta műszakvezetőnek. Tudor magyarázni kezdett. Elmondta, van itt a bánya mellett egy telek egy felújításra váró házzal, amely szintén a „Királynő” tulajdona.

– Várjunk! – hördült föl – Maga honnan tud arról a házról?

A volt férjével úgy tervezték, felújítják a házat, amely egy dombtetőn állt és épp a nemzeti parkra nézett, aztán hétvégente majd ott pihenik ki az egész heti fáradságukat. Miután a férje lelépett, az álma, hogy egyszer majd odaköltözik abból a hatalmas hodályból, amelyben most élt, és amelynek a heti kétszeri takarításáért a félhavi bérét odafizette. Itt maga akart lenni, volt férj és mostohalány nélkül, reggelente kávé kortyolgatva a teraszon és figyelni, a völgyből, hogy száll fel a hajnali köd. De lassan arra nem lesz pénze, hogy ezt a hét embert kifizesse.

– Szóval, honnan tud maga arról a házról? – szegezte neki Tudornak a kérdést. Mint kiderült a Kuka gyerek nem is annyira bárgyú, mint hitte, hanem profi hekker. Feltörte a bánya adatait, így Tudor minden adathoz hozzáfért. Ezek szerint azt is tudja, hogy a csőd szélén állnak és csak hónapok kérdése, hogy őket elbocsássa.

Tudor ekkor magyarázni kezdett. Adja ki nekik azt a házat a „Királynő” bérbe, ők majd felújítják, nincs is messze a bányától, „Hófehérke” pedig megkapja jogos jussát, a negyven négyzetméteres albérletet.

– Nem! – jött a határozott a válasz. Azt a házat nem! Utolsó álma maradt az a ház, nem fogja munkásszállóvá alakítani.

Este volt, egyedül ült a hatalmas ház, hatalmas, üres ebédlőjében, a hatalmas, üres étkezőasztalnál, kezében egy pohár vörösborral, és nézett maga elé. Délután ismét kidobta az irodából Tudort.

– A tervek itt maradnak! – ordította, mivel mindent az ő tudta nélkül, illegálisan készített. Ezek most itt heverték szanaszét az asztalon, annál az asztalnál, ahol jó hangulatú vacsoráknak, vidám beszélgetéseknek kellett volna zajlani. Nagyon hosszú telefonbeszélgetésen volt túl. Nehezen és lassan tudta Fehérkét rábírni arra, hogy hagyja ott az albérletet, költözzön ideiglenesen vissza, kitalálnak valami megoldást, hogy külön tudják folytatni az életüket, megígéri. Megígérte, de hogyan tartsa be? Sem pénze, sem lehetősége nincs rá. Még van pár perce elengednie magát, mielőtt a lány hazaér, ezért felhörpintette a maradék borát, aztán utat engedve az egész napi feszültségnek, bögni kezdett. Nem is vette észre, hogy kinyílt az ajtó.

– Nem is tudsz igazából megoldást? – hallatszott a lemondó kérdés az ebédlő túlfeléből, mire összerendezve felnézett. Festett hajú, bőrszerkós, fekete bőrcsizmát viselő mostohalánya állt lemondó arckifejezéssel az ajtóban, ő meg csak a fejét rázta, miközben a könnyeit törölgette.

Ekkor csöngettek – már megint ki az és mit akar? – mire Fehérke ajtót nyitott. Odakintről cuppanós csókok, suttogás hallatszott. Na, ez biztos a szőke herceg, Fehérke pasija.

– Mi a baj a kecóval? – hallotta kívülről egy fiatal férfi hangját.

– Majd elmagyarázom – jött a halk válasz, mire vett egy mély levegőt és kikiabált az előtérbe.

– Minden az én hibám!

Nem volt olyan típus, aki szerette felvállalni a hibáit, de valahogy nem volt ereje látszat-magyarázatokat kitalálni. Fogott egy zsebkendőt és kifújta az orrát. Mire végzett és letörölte a könnyeit, a nyitott ajtóban ott állt ismét Fehérke, mellette egy szőke hajú, fehér pólós, fogpaszta mosolyú, huszoneves srác, mögöttük pedig egy harmincas évek közepén járó, göndör, vállig érő, szőkés-vöröses hajú, borostás férfinagban, rövidnadrágban.

– Ő ki? – bukott ki belőle a kérdés az idősebb fickóra mutatva, pedig még a fiattal sem találkozott. A férfi ekkor kezét nyújtva sétált felé.

– Elnézést. Még nem találkoztunk. Herceg Miklós vagyok, ő meg az öcsém, Matyi.

– Az öccse? – nézett nagyon, hiszen a férfi és a Matyi gyerek között nagyjából tizenöt év lehetett a korkülönbség. Erre Miklós, kifejezetten tetszetős magas, vállas alakjával, nyugodt, mély hanghordozással, elnevette magát.

– Igen, elég nagy a korkülönbség. Én nagyon korán születtem a szüleim párkapcsolatából, anyánk még nem volt tizennyolc, ő pedig már nagyon későn. Elhoztam kocsival, de nem is zavar...

Nem fejezte be a mondatot, mert tekintete a tervrajzokra vándorolt.

– Az ott egy Via Ferrata? – mutatott a bánya távlati rajzára.

– Hogy mi? – nézett zavartan ő is a képre.

– Via Ferrata. Tudja, ahol sziklát szoktak mászni.

Elnézően mosolygott a férfinak. Tudta, mi az a Via Ferrata. Ekkor kezébe vette a rajzot és nézte, nézte hosszan, aztán visszaült a székbe, majd gondolkodni kezdett. Lehet, hogy mégiscsak lenne kiút ebből a borzalmas helyzetből? Lehet, hogy Tudor tervei nem is rosszak, csak a megközelítés nem volt megfelelő?

Felnézett. Előbb a mellette csendesen álló Miklóstra, majd Fehérkére és Matyira.

– Azt hiszem Fehérke, szükségünk lenne jónéhány pizzára. Az urak maradnak vacsorára?

A lány felhúzta a szemöldökét, nem értette, mire készül a mostohaanyja, de fogta a telefonját és rendelni kezdett.

– Akkor én hozok piát – mondta Matyi, majd kisietett az ajtón.

– Én tudok valamiben segíteni? – kérdezte Miklós. Első gondolata az volt, megkéri, maradjon éjszakára, de aztán mást válaszolt.

– Amennyiben más sportokhoz is ért, igen.

Azzal fogta a telefonját, és felhívta Tudort.

Alig egy órán belül körbeülték a hatalmas étkezőasztalt. Matyiról és Miklósról kiderült, hogy kitűnően beszélnek a „hét törpe” nyelvét, így valóban hasznos segítségnek bizonyultak a vacsorával egybekötött esti tárgyaláson, ahol a tervrajzok mellett ott illatoztak a pizzák és szisszentek a sörös dobozok. Különös este volt, amely megváltoztatta mindnyájuk életét.

Kilenc hónappal később...

A virágillatú, langyos tavaszi szellőben Noa a dombtetőn sétált felfelé, kezében frissen szedett vadvirágcsokorral. Mikor felért a sziklás tetőre, visszanézett a házra, ahová még a tél előtt költözött be. Azon az estén, ahol tizenegyen ülték körbe a pizzaillatú asztalt, megszűnt a bánya és létrejött valami más. Tudor és a hat munkás segítségével megterveztek egy szabadtéri sportközpontot a bánya helyére, aminek egy része a sziklamászóknak nyújtott új lehetőségeket, síkra csiszolt, lebetonozott felületei pedig várták a biciklistákat, görkorisokat, deszkásokat sportolni, a hegygerincen kiépített túraútvonal pedig kitűnő madármegfigyelő hely lett. Megszűnt a nemzeti parkkal a nézeteltérés, a munkavédelmi hatóságtól sem kellett többé rettegnie.

A hatalmas házat eladta. Az összeg egy részéből felújította ezt a kis kétszobás lakot, amihez tartozott egy picinyke kert, kicsi terasz, kőkerítés és csodálatos kilátás, messze a várostól. A ház árának maradékából kifizette a hét törpét, méghozzá jól.

Matyi, aki egyébként tolmácsnak készült, összeállt a hét külföldi férfival és céget nyitottak, ahol Kuka lett a rendszergazda, ha már nála ilyen jól feltörte az adatbázist, Tudor a vezérigazgató, Matyi a tolmács. Mint kiderült, Morgó valóban bányász volt a hazájában, de értett a villanyszereléshez is. Szende belső burkoló, Szundi festő, Hapci vízszerelő, így létrehoztak egy fürdőszoba és WC felújítással foglalkozó kis vállalatot. Ja és hová lett Vidor? Mivel sem szakmája nem volt, sem főzni nem tudott, ő vezette a vállalat tizenöt éves, lepukkant furgonját, mert jogosítvánnyal rendelkezett.

Fehérkével az apja időközben újra felvette a kapcsolatot, és mivel a lány újdonságra vágyott a középiskola után, kiköltözött az apjához külföldre tanulni. Lakását, a negyven négyzetméteres panelt Matyi vette bérbe, aki eközben talált Fehérke helyett másik barátnőt.

És mi lett vele? A mindig ideges, kiégett bányagazgatóval? Keresett egy tervezőcéget és visszament alkalmazottnak, ahol végre mindenki a nevén szólította és ahol reggelente ő főzte magának a kávékat úgy, ahogy ő szerette.

Elért a domb tetejére, ahol a sziklás, kevés növényvel fedett sziklafelszín megszakadt. Alatta tizenöt méteres mélységben szürkén terült el a bánya felszíne, ahol most is temérdek fiatal ugratott bringákkal, deszkákkal. Alatta pár méterrel két erős váll kapaszkodott fel a tetőre, göndör, vörös, átizzadt hajtömeg közeledett felé, és amikor a kéz felnyúlt, hogy elérje a sziklafelszín, elkapta, majd tartotta erősen. Miklós felpillantott, dobott egy mosolyt, majd felhúzódkodott hozzá. Átkarolta a derekát, aztán megcsókolta.

– Milyen volt? – kérdezte a férfitől, a sziklamászására utalva.

– Huh, nagyon jó! Nem gondoltam, hogy teljesen fel tudok mászni. Egy helyen lenyúzta a térdem, de jól vagyok. Noa rápillantott a férfi vérző lábára.

– Majd megápolom – mondta mosolyogva, mert tekintete már huncut módon sugallta, forró éjszakára készül. A férfi értette ezt a tekintete. Elmosolyodott, magához húzta, csókot lehelt a feje búbjára, aztán lecsatolta magáról a beülőt, lekiáltott a lent álló srácnak, aki eddig biztosított, hogy majd később, más úton megy le, azzal kézen fogva megindultak a ház felé.

A kerek erdő meséje

(Jancsi és Juliska)

Írta: Menyhei Mónika

Mese erdő közepén születtem meg én,
Ezt a mesét is ott hallottam nemrég.
Volt egy falu valahol, közel s távol
A kerek erdő szélén, a piros tóparton.

Állt ott két pici ház, egymással szemben,
Abban a két házban két ellenséges család élt.
Egyikben laktak Juhász Jancsikáék,
A másikban meg Böszöme Juliskáék.

A két család, bár évek óta nem beszélt egymással,
Mert a Juhász bácsi megfújta Böszöme néni tarka kakasát,
S ebből a vitából lett a családi viszály,
Mert a tarka kakas volt Böszöme néni kedvence.

A két gyereket sosem érdekelte a harc,
S a viszály sem hozta lázba szerelmes lelküket,
Hiszen az iskola nyújtotta nekik a legtöbbet,
Mert e két gyerek egyszer csak szerelmes lett!

De titkolniuk kellett ezt, még vagy ezer évig,
Hiába járták együtt az iskolát végig.
Mikor a 12 B. osztályba kerültek,
Az erdőbe kirándulni mentek.

S találtak ott ketten, nyakig szerelemben,
Egy elvarázsolt kecót, ahol a rém lakott valamikor.
De az most olyan elhagyatott volt,
Mint a két árva, akik odataláltak a minap.

Így hát, Jancsi Julis fülébe súgta, hogy szereti,
S ha lehet, húzzák ki az éjszakát ideki,
Senki sem fogja keresni őket, hiszen sátruk áll odakint,
a kerek erdő szélén, ahol megbeszélték.

A tanárnő meg úgy is másokkal lesz elfoglalva,
Ők meg játszhatnak bújócskát idekint,
De akár odabent is, a kecóban,
Felfedezhetnék a szobákat, s kipróbálhatnák az ágyat.

Jancsi, te, hallod e? Honnan tudod, hogy van ágy?
És ha csak egy zsák szalmát találunk odabent?
Jó lesz az is, vagy varázsolsz is netán?
Az ágy mégiscsak jobb lenne, mint a szalmazsák!

Juliska, te akasztófavirág, szerinted
Mi vagyok én, talán egy ács?
Hogy csináljak ide ágyat,
Mikor ott áll bent, és ránk vár?

Teltek a percek, s órák, a két szerelmes jól járt,
Hiszen a tanító néni észre se vette, hogy
A két ellenséges család gyermeke
Elveszett valahol, az erdő közepében.

A sátrak álltak magányosan,
Csend honolt körülöttük nyomban.
A sok gyerek a tábortűz köré gyűlt,
Csak a szerelmesek nem voltak sehol.

Jancsi és Juliska élvezték az életet,
Játszották a nagyot, és álmodtak szépeket.
De eljött a reggel s megjött a maci,
Kopogtatott az ablakon, galambom, gyere ki!

De rá sem hederített senki, hisz a galamb még aludt,
A kecóba meg csend honolt, ahol a két szerelmes lakott.

Mert eldöntötték, hogy haza ők nem mennek,
A szülők meg oldják meg úgy a gondot, ahogy lehet.

A gyerekek már rég megunták a vizsályt,
S az iskolában is egyre bátrabbak lettek.
Letelik az iskola, elindul a nyár,
A két kicsi diák, a szállására vissza-vissza jár.

Az erdő közepén, ahol a kecó áll,
Ott találják ők békére, a piros tónál,
Ahol az a ház áll, ami egyszer az övék lesz,
Amint a szülők is megbékélnek.

De addig még tart a sulis, majd a meló,
Juliska meg süthet-főzhet, takaríthat,
Míg Jancsika a kocsmában a sört vedeli,
Mesélte az anyukája éppen neki.

De, mint a meséknek, még ennek sincsen vége,
Mert a családok ugyan még hadban álltak,
A két gyermek szerelme egyre erősebb lett
Csak úgy, mint Rómeó és Júlia, suttozták a faluba’.

Erre mindenki csak mosolygott,
Hiszen ez mégis más, nem királyi sarj a két család.
S nem is lettek a gyerekek öngyilkosok,
Hogy megbékéljen egymásra a két rivális.

De láss csodát, egy reggel, mikor még pirkadt,
Egy tarka kakaska áll Böszömené ajtajában.
Gondolta, csak a Kádár adhatta oda,
Hisz neki van csak ilyen tyúkja meg kakasa.

Erre elmosolyodott, mily csoda!
Újra van egy tarka kakasa!
Juhász bácsi meg csak állt az ablakba’,
S nézte a Marist, hogy abajgassa!

Ej, te Maris, abajgathatnál engem is!
Gondolta magában, bár, ha tudná, talán
Meg is abajgatná, ha hagyná!
Hiszen a kakas az ő ajándéka is!

Mire bevitte a kakast s elment Elemérhez,
Hogy megköszönje azt, akkor elárulta,
Hogy a Juhász Béla vette meg azt a kakast,
Adott is érte rendesen, kenyérre is jussa szüntelen.

Amilyen drága manapság minden,
Egy kakas árát is aranyban mérik itten.
Kerek erdő közepén, a kecó még állt büszkén,
Idejártak a szerelmesek büszkén.

Itt mesélte el Jancsika, hogy mit tett az apja,
Juliska csak nevette, hogy az anyja megetette.
Ezt Jancsika nem értette, így elmesélte Juliska neki.
Tudja ő, hogy Juhász Béla, aki a kakast kikötötte!

Honnan tudta volna Juliska? Kérdezte azt Jancsika.
A gatyaszíj, amivel a kakast kikötötte, rajta volta a neve!
Erre Jancsika is nagyot kacagott, hogy az apja mennyire
Egy tökfej, hogy a nevével látta el a szíjat.

Nevettek még a gyerekek, de a kecó egyszer csak elcsendesedett,
Jancsika megfogta Juliska derekát és az ölébe ültette.
Gyere rózsám, adj egy csókot izibe, hadd élvezzem a
Békességet veled ide bent a szívemben.

A két fiatal csókolta egymást reggelig, s eltelt a nyár.
Így a gyerekek már tovább haladtak a valósággal ám.
De egyszer csak nagy csoda történt, kibékült a két szomszéd.
Egyik reggel még veszekedtek, de estére megbékéltek.

Így a gyerekek is egyre jobban összemelegedtek.
Egyszer csaj Juliska elmondta a gondját,

Ő bizony már otthagyja az iskolát.
Jancsika nézett tágra nyíló szemmel.

Csak nem gyermek lesz az erdő közepében,
A piros tó partján lévő házikó kertjében.
De bizony barátom, az lesz ám a csoda!
Hogy a két ifjúnak gyermeke lesz oda.

Így születtem meg én, a kerek erdő közepén.
Hisz ez a mese rólam is szólt talán,
De ha nem is tisztán, akkor is itt vagyok,
S Jancsika és Juliska újra boldogok.

A látszat csal

(Frakk, a macskák réme)

Írta: Cserni András

Tartja magát sokakban a tévképzet, hogy a csendes kisvárosokban állandó nyugalom és békesség honol, valamint mindenki tud mindenkiről mindent. Pedig titkok mindenhol lapulnak, s ezek általában százszorta zaftosabbak a közszájon forgó pletykáknál.

Történt egy nap, hogy Zalahátszegmogyoród községen nem sikerült polgármestert választani. Pontosabban: városvezető lett, de nem a jelöltek közül. Ők ugyanis mind súlyos politikai botrány áldozatai lettek: egyikükről kiderült, hogy nem köszönt Piri néninek a boltban, pedig ő a másodunokatestvére nagybátyjának a mostohaanyja, vagyis közepesen távoli rokon; a másikuk orvul megdézsmálta Jóska bácsi barackosát, így az öreg nem tudott, csak tizenhat liter pálinkát főzni, s kishíján szívrohamot kapott a soktól; az utolsó pedig a felelősségteljes, a városlakókkal törődő polgármesterrel összeegyeztethetetlen kijelentést tett, nevezetesen: részegeskedő disznók düledező óljának nevezte a fő téri kocsmát. Kénytelenek voltak mind visszalépni, s minthogy további jelentkező nem akadt, jobb híján Károly bácsi és Irma néni vizsláját, Frakkot ültették a polgármesteri székbe, mondván, egy kutya úgyse tud nagyobb kárt okozni, mint egy ember.

Mint kiderült, tudott – legalábbis ellenlábasai, a frissen alakult Macskák Dacsövetsége szerint. A Lukrécia és Szerénke által alapított szervezet harcos indulattal igyekezett lejáratni Frakkot és ráhúzni a vizes lepedőt; folyamatosan hangoztatták, mennyire korrupt. Lukrécia hosszadalmas kimutatásokat készített a kutyaeledel-gyárról, mely a városvezetői propaganda szerint számos munkalehetőséget teremtett és sokaknak biztosított megélhetést, Szerénke pedig hangosan ágált a helyi állatmentő központ botrányos állapotban tartása ellen. Valódi kutya-macska harc vette kezdetét.

Ezek után nem meglepő, hogy mikor a kutyaeledel-gyárban dolgozó Gábor ebédszünetében kishíján átesett a követ sűrűlő Lukrécian, alaposan meglepődött.

- Hát te? – kérdezte. – Mit csinálsz, csak nem itt dolgozol?
- Pszt, ne olyan hangosan, még meghallja valaki! – szólt rémülten Lukrécia.
- Egyébként nem, nem dolgozom itt.
- Pedig nagyon úgy fest. Te volnál az új takarítónő?

– Frászkarikát! Ez csak álca! Fedett ügynök vagyok. Információkat gyűjtök Frakk ellen!

– És ennek a legjobb módja az, hogy görnyedve súrolod a kőpadlót?

– Kritizálsz? Te talán jobban csinálnád?

– Ennél mindenképp. Eleve milyen fedett ügynök az, aki azonnal felfedi a kilétét? És ha beárulnának a főnöknél?

– Annyit érnél vele, mint egérfogóban kimúlt egér a csalisajttal. A munka törvénykönyve nem tiltja a fülelést. Mászt pedig nem csinállok, csak hallgatózok.

– Elég haszontalan módszer, úgy vélem. Vagy szereztél már izgalmas értesüléseket?

– Rajta vagyok az... ügyön – mormogta Lukrécia.

– Persze... Gyere inkább velem az étkezőbe! Ott hallani az igazán zaftos pletykákat. Hátha akad számodra érdekes.

A bársonyos szőrű macska hezitálás nélkül hajította el a súrolókefét, s követte Gábort a konyhába. Az tömve volt munkásokkal, mind egyszerre vették ki az ebédszünetet. Lukrécia arra gondolt, itt az idő, hogy kompromittáló képeket készítsen a mozdulatlan, elhagyatott gyártósorról, bizonyítva igazát. Annál is inkább gondolkodott ezen, mert a töméntelen mennyiségű munkás egyszerre beszélt sok különböző témáról, így semmit se lehetett érteni az elméletileg érdekes pletykákból. Fogta hát magát, s elsurrant. A partfisnyélbe épített titkos kamera segítségével több fotót készített a csendtől kongó gyárról (messze elkerülve a zajos étkezőt), majd iszkolt az állatmenhelyre – ugyanis oda épült be Szerénke, mint ügyintéző, hogy naponta vlogolhasson az ottani borzasztó körülményekről.

A fehér bundájú cica ezen a napon a személyes ügyfélszolgálat poklába volt beosztva. Lukrécia elszőrnyedt az ott várakozó gigászi tömegben. Segélyért sorban álló kóbor ebek, bolhás kivert macskák, megunt húsvéti nyuszik, túl nagyra nőtt, mozgáshiányos teknősök, gazdáikat túlélő papagájok... Állatok egész serege akart azonnal ellátásban részesülni. Nem volt más választása, beállt a sorba. Két és fél óra várakozás kellett, hogy egyáltalán hallja a sorszámosztó hostess, egy bájos angóramacska szavait.

– Szép napot kívánok, miben segíthetek? – kérdezte a kettővel előtte álló loncsos szőrű keverék kutyát.

– Kiskezít csókolom, drága! Segélyért jöttem.

– Otthonkeresési vagy élelmezési segélyért?

– Mit faggatózik? Majd az ügyintéző adja, nem?

– Igen, viszont én adom a sorszámot, s nem mindegy, melyet húzok le.

– Micsoda bonyolult rendszer... Eszem megáll, komolyan!
– Elárulja akkor, hogy miért érkezett? Sokan várakoznak még.
– Ételért. Azért a kis kártyáért, amit megígérték. Kutyakájára lehet váltani.
– Igen, szóval egy élelmiszerutalvány. Jó, ügyfélazonosítóját tudja esetleg?
– Mit? Nincs semmilyen azonosítóm.
– Az kellemetlen, mert ezesetben először ki kell töltenie egy jelentkezési kérelmet, egy rászorultsági nyilatkozatot, egy lakhatási– és élelmezésügyi felmérést, egy új belépő adatlapját és egy adatkezelési hozzájáruló nyilatkozatot. A kis asztalnál talál tollat, ott kezdheti a kitöltést. Ha kész van, adok sorszámot a tagfelvételhez, majd, ha megcsinálták, újra sorba kell állnia és kap papírokat a kártyaigényléshez.

– Most ugye csak szórakozik velem?
– Ez az eljárás, nagyon sajnálom – tárta szét a karját a hostess.
– Megharagszik, ha valami nagyon csúnyát mondok magára?
– Ha én nem is, de a biztonsági őr biztosan – mutatott egy keménykötésű, villogó szemű rottweilerre. A kóbor eb lenyelte tervezett szitkait, s helyet foglalt az asztalnál, az angóramacska pedig következő ügyfeléhez, egy félig vak, félig süket teknőshöz fordult:

– Jó napot, miben segíthetek?
– Jaj, aranyoskám, nem kell nekem retek! Én az állatmenhelyre jöttem, csak úgy beugrottam.

– Addig rendben van, de mit szeretne?
– Szerepre? Ez akkor a színház?
– Nem, ez az állatmenhely! Miért tetszett idejönni?
– Nincs nekem kölnim, aranyom, csupán érdeklődni szeretnék, hogy hol lakhatnék ezentúl, mert a gazdám meghalt és a fiának már nem kellettem és...
– e ponton a teknőssasszony keservesen hüppögni kezdett. – Bocsánat, de olyan friss még ez az egész! Így bánni egy szegény, öreg páncélossal, mint én, miután olyan szeretettel fordultam mindig feléjük. Felfoghatatlan! Összetörik a szívem!

– Értem – bólintott a hostess. – Szóval egy gazdaváltozás bejelentése és egy lakhatási programba való felvétel. Van ügyfélazonosítója?

– Síelni nem szoktam semmilyen tavon, de minden információt felírtam egy papírra, mert tudja, kedveském, az én koromban már... Mindent elfelejt az állat!

– Higgye el, néha én is... De látom, van itt azonosító, ez nagyszerű hír, mert ezek szerint tagunk. Adok kitöltendő papírokat, lesz egy programfelvételi kérelem, egy elhunyt gazda bejelentőlap, szerződés módosítási igénybejelentő és

egy átadás-átvételi jegyzőkönyv, illetve a halotti anyakönyvi kivonatot és az egykori gazda fiának elutasító jognyilatkozatát is kérni fogják. Itt vannak?

– Hát én azt nem tudom, megnézem majd, mim van... Jaj, de nem látok, hogy töltöm majd ki eztet?

– És tanút is kell szerezni rá! – kiáltott utána a hostess, de a teknős ezt már nem hallotta. – Akkor gebedj meg, vén szatyor – morogta az orra alá, majd bűbájos mosollyal Lukréciahoz fordult:

– És a hölgynek miben segíthetek?

– Selyemke, nem ismersz meg? – köhintett türelmetlenül a fekete macska. A hostess homlokára csapott:

– Ó, ezer egér és tejfeleskanál! Annyira zsong a fejem, hogy eddig észre se vettelek, Lukrécia drága! Mi járatban?

– Szerénkével kell beszélnem. Fontos anyagaim vannak, amit ki kell nyomtatni.

– Ez nem egy bordélyház, hölgyem, nem lehet megválasztani, kihez kerül, a gép hívja... A francba! Bocsánat, már olyan rutinosan jönnek ezek a frázisok, hogy neked is mondom... Azonnal szólok neki.

Pillanatokon belül (a várakozók őszinte felháborodására) Lukrécia leült Szerénke elé. Kertelés nélkül átnyújtotta neki a partfisnyélbe rejtett kamerát.

– Nyomtasd ki, ami rajta van. Utána irány haza, Károly bácsiék öreg nyomdagépén kinyomtatjuk a röplapokat és az újságot, s holnapra kint lesz a nagy hír!

– Nagyszerű terv! – kuncogott Szerénke, s munkához látott.

Kivártatva a két macska (az ügyfelek még hangosabb méltatlankodása közepette) elhagyta az állatmenhely személyes ügyfélszolgálatát, s iszkoltak haza. Egyenesen a pincébe rohantak, ahol nem csak a Macskák Dacsövetségének titkos főhadiszállása állt, hanem Károly bácsi és Irma néni nyugdíjkiegészítést biztosító biznisze, egy tiltott szerencsejáték-barlang. Mint minden péntek délután, most is tömve volt. A rulettkereket enyhén kaptos öregurak és aranyifjak állták körbe, a krupié Lajcsika volt, az idős házaspár szomszédjából. Irma néni házi süteménnyel kínálgatta a játékgépeknél ülőket, Károly bácsi kasszázott, a kártyapartit pedig egy rozsdavörös kóbormacska felügyelte. A Dacsövetség vezetői mindezzel nem törődve, a tömeget figyelmen kívül hagyva a sarokban álló nyomdagéphez mentek, beüzemelték, s nekiláttak összeállítani az újságot.

Még csak a belívek harmadánál jártak, mikor Irma néni odalépett hozzájuk:

– Korán hazaértetek, cicuskáim.

– Dolgunk van, drága gazdánk – hízelgett Lukrécia. – Le kell járatnunk azt a csúnya, gonosz Frakkot.

– Tudom, tudom. Adok egy kis tejet, hogy könnyebben menjen a munka.

– Nyer a ház? – dorombolt Szerénke tejet kortyolgatva.

– Ó, igen. Szép bevételre tettünk szert ma is. S messze még a nap vége!

– Annyira nem, mint gondolod! Frakk! – harsant vészjósló ugatás. A játékbarlangra néma csend borult. Frakk, a macskák és illegális játékbarlang-vezetők réme, a világ első négylábú polgármestere állt a pincelépcső tetején, mellette rendőrök tucatjai. Károly bácsi elsápadt.

– Mit keresel itt, kiskutyá... izé, polgármester úr?

– Törvényszegést! S találtam! Ez a játépterem nem működhetne! Ezennel lezáratom, elkobzom a pénzt, bírságot szabok ki és lehet, hogy büntetőeljárást is indítok.

– Ó, egek! – sikkantott Irma néni, s elájult.

– Ilyen a világon nincs! – motyogta Károly bácsi, miközben a rendőrök kiterelték a vendégeket, fotókat készítettek, bizonyítékos ládákba pakolták a pénzt, kihallgatták a terhelteket. Szerénke és Lukrécia meglapultak az árnyak közt.

Estébe hajlott a nap, mire elült a mizéria, s a két öregot sikerült megnyugtatni. Irma néni megmelegítette az ebédre maradt pástétomot, miközben a macskák megterítették öt főre. Károly bácsi árgus szemmel olvassza a délután során elkészült lejárato újságot és röpiratokat.

Hirtelen nyílt az ajtó, s erőyes ugatás törte meg a viszonylagos csendet.

– Farkaséhes vagyok. Frakk! – szólt Frakk.

– Legközelebb figyelmeztess, ha razziázni jössz, kiskutyám – szólt oda se pillantva Károly bácsi. – Szegény Irmára a frászt hoztad.

– Elnézést, de így volt hiteles a riadalmatok.

– Hm, igaz. Ül le, mindjárt kész a vacsora.

– Vess már egy pillantást a rólad írtakra – szólította meg a vizslát Szerénke.

– Nem lett túlzó? Vagy finomkodó? Az ötödik oldalon a „bolhás kis dög” jelzõt ne vedd személyeskedésnek, csak azért használtam, hogy legyen érzelmi ráhatás is, mint minden jól megírt mocskolódo lapban.

– Átfutom, persze... Ja, és visszahoztam a pénzt. Kifizettem a rendőröknek és a hivatalnak a részét, s levettem belőle a százalékomat. A maradékokat osszátok el szokás szerint.

– Csodálatos! – dorombolt Lukrécia.

– Kész az ennivaló! – duruzsolta Irma néni, s asztalra tette a nagy adag pástétomot.

Nekiláttak enni, ez a két ember s három állat, akik a felszínen esküdt ellenségek voltak, a valóságban viszont egy hajóban eveztek. Olyan ügyesen csinálták az összejátszást, hogy valamelyikük mindig meg tudta ragadni a hatalmat, s vele a pénzcspot, így Károly bácsinak és Irma néninek nem volt gondja utolsó éveiben, Lajcsikának volt miből egyetemre mennie, Lukrécia és Szerénke lustálkodhatott, amennyit akart, csak a munkálkodás látszatát kellett fenntartsák, Frakk pedig annyi velős csontot ehetett, amennyi belefért. Boldogan éltek, míg meg nem haltak.

A Piripócs utcai Texas Hold'Em

(Frakk, a macskák réme)

Írta: Tóth Klaudia

Jelentem, hogy 2024. 04. 01-én 06:00 órától szolgálatot láttam el a Készenléti Rendőrség állományában.

20:15 perckor bejelentés érkezett, miszerint településünkön, a Piripócs utcában, rendszeresen, tiltott szerencsejátékot szerveznek, és ehhez alkalmas helyiséget bocsájtanak rendelkezésre az érdeklődők számára. A vétség két évig terjedő szabadságvesztéssel, pénzbüntetéssel, vagy közérdekű munkával büntetendő.

9 óra előtt, 20:54 perckor érkeztem meg a helyszínre, magánprogram keretében. Az udvaron nem észleltem gyanús tevékenységet. Az ingatlan bejáratához érkezve zaj nem szűrődött ki a lakásból.

Benyitottam, de a helységben nem tartózkodott senki.

Az udvaron állva hangokat hallottam. A nyomokat követve egy pinceajtóhoz jutottam, amin egy tábla állt „JELSZÓ” felirattal. Mindeközben trágár szavakat ismételgettek odalent, és valaki édesanyját szidalmazták sűrű köpködések

közepette. A rejtékhely ajtaját berúgva lebuktattam az illegális bűnbarlangot üzemeltető házaspárt, valamint a részvevőket.

Öt személyt szállítottam a helyi Rendőrkapitányságra, kihallgatásukat még az éjszaka folyamán megkezdtem.

Jelen vannak az eljárásban részt vevő személyek, vallomásukat az alábbiak szerint rögzítettem:

(Sz.) Károly továbbiakban csak Károly bácsi, fedőnevén „Az osztó”, mint vádlott a következő vallomást tette:

Miután felemelték a nyugdíjkorhatárt, és járandóságomat méltányosságból sem emelték meg az utóbbi években, úgy határoztam, hogy anyagi nehézségeink csökkentése érdekében új megélhetési forrást kell keressek magamnak. Először a feleségeim macskáitól szerettem volna végleg megszabadulni, de a nejem és köztem nem született közös döntés az ötletemet illetően, ami így okafogyottá vált.

Végül közös nevezőre jutottunk, és a két macskát elküldtük dolgozni. Továbbra is egy háztartásban éltünk velük, de a családi kassza nem gyarapodott egy forinttal sem.

A megnövekedett kiadások, és az egyre vékonyabb pénztárcám miatt nyitottam bűnbarlangot házunk pincéjében, a Piripócs utca 13. szám alatt. A vendégeket és a rokonokat innentől kezdve nem a házban fogadtuk, hanem az alagsorban. Szájról-szájra terjedt a híre Károly bácsi magán kaszinójának... A kocsmában már csak úgy hívtak „Az osztó” és mindig vendégül láttak egy tuskére, és egy hosszúlépésre.

Végre le tudtam cserélni a karosszékem, amin a két bestia évekig koptatta a karmait. Azóta masszázsfotelem van. Kifizetődő, virágzó és jövedelmező üzletet hoztam létre, hála az égnek, volt benne segítségem is!

(Sz.né) Irma továbbiakban csak Irma néni, fedőnevén „A krupié”, mint vádlott – kissé zaklatottan – az alábbi vallomást tette:

Mindig mondtam a férjemnek, hogy ebből még nagy baj lesz... Az ő ötlete volt. Pókerezni akart... Én csak azt szerettem volna, hogy ne unatkozzanak a vendégek...

Ezért vettünk egy rulett asztalt... Amikor hallották, hogy pitét is sütök, és értek a francia ruletthez, még többen jöttek. Almás pitét szoktam sütni. Az én almásom tésztája nem szottyosodik úgy meg, mint a szomszéd Jolikáé. Bevallom, az a titka, hogy meghintem egy plusz összetevővel a tésztát amikor megsütöm. Az én drága cicuskáim nagyon szeretik, és Károly kutyája is imádja. Esetleg kér a fiatalember is belőle? Higgye el nekem, ez egy vallomás, nem hazudnék magának! Tényleg isteni!

Tudja, azt is be kell vallanom, hogy napok óta be van csípődve a derekam... Biztos a korral jár...

Visszatérve az almás pitére, azt még el kell mondanom, hogy van benne egy kis Brandy... de csak a nosztalgia kedvéért. Nem azért csempészek alkoholt a süteményekbe, hogy nagyobb téttel játszanak a vendégek, csak az íze kedvéért.

Károly bácsi is jobban alszik tőle. Mostanában egyébként is nagyon nyugtalan. Amióta a kutyánk lett a polgármester, egyre kevesebb megtakarításunk van.

Én nem értem...

Pedig már a két szegény macskánk is munkára lett fogva. Tisztességes munkahelyük van, jó fizetéssel.

Onnan tudom, hogy minden negyedik este megduplázzák a piros hetessel.

(F.) Lukrécia – F. mint fekete színű, kövér macska, résztvevő és vádlott vallomása a következő:

faj: macska fajta: európai rövidszőrű ivar: nőstény színe: fekete

A munkahelyemen dolgoztam, amikor bizonyítékokat találtam a kutyaeledel gyár szeméttelépén. A dokumentumok a család ebének, a városunk polgármesterének illegális tevékenységeit fedték.

Saját magam is meg szerettem volna meggyőződni arról, hogy a papírok a polgármester pénzmosási ügyleteire utalnak-e.

Számon kellett, hogy kérjem, nem volt más választásom. Megfenyegetett... Azt mondta, ha elmondom bárkinek azt, amiről tudomást szereztem, akkor bundakesztyűt csinál belőlem!

Felajánlott egy nagyobb összeget a hallgatásomért cserébe. Feltételezhetően az Irma néni, és a Károly bácsi megtakarítása volt, amiből ezt finanszírozta. Egyik este, munka után bementem a kaszinóba, de csak azért,

hogy visszaadjam a pénzt Irma néninek! Károly bácsi éppen kártyázott, Irma néni a rulett asztalt felügyelte.

Úgy gondoltam, megduplázom a pénzt, és veszek magamnak egy szép nagy macskavárat, egy baldachinos kis ágyat, puha matraccal, automata ringatórendszerrel.

(F.) Szerénke – F. mint fehér színű macska, résztvevő és vádlott vallomása:
faj: macska fajta: európai hosszúszőrű ivar: nőstény színe: fehér

Tudomásom volt róla, hogy a Károly bácsi kutyája titkos számlát nyitott magának, amit a városi költségvetésből finanszírozott.

Bundazoknival fenyegetőzött, ezért nem mertem szólni. Az ügy egyre zavarosabbá vált, amikor Lukrécia rájött, hogy a pénzek egy nagyobb része az állatmenhelyen keresztül áramlott át. Később én is figyelmes lettem a gyanús

tranzakciókra, de tagadom, hogy tudatosan követtem volna el bűncselekményt. Én ilyenre sosem lennék képes.

Én csak az adók 1%-át használtam fel. Akkor sem voltam beszámítható állapotban. Irma néni macskamentát süttött a fasírtomba. Hogy ne menjen tönkre az állatmenhely, többször is próbálkoztam a ruletten, Károly bácsi malacperselyéből pótoltam ki a hiányzó pénzt, de hát ez nem bűn... hiszen egy család vagyunk, vagy nem?

(AMR.) Frakk – A Macskák Réme, a város polgármestere, vádlott, több ízben elkövetett bűncselekmény miatt az alábbi vallomást tette:

faj: kutya fajta: magyar vizsla ivar: kan színe: vörösesbarna

Először is igen, be kell vallanom, hogy a macskák réme titulust nem véletlenül kaptam. Károly bácsi azzal a szántsándékkal fogadott be, hogy Irma néni két kedvenc macskáját ráncbaszedjem, és megneveljem. Ez a becenév semmilyen bűnözői tevékenységre nem utal! Ez félreértés!

Lukrécia, a gyár takarítónője, félrevezető iratokat hozott a nyilvánosságra. A kutyaeddel gyárban talált dokumentumokhoz való kapcsolatom teljesen ártatlan. Az állatmenhely és Szerénke ügyintéző bevonása a pénzügyi dolgokba pedig pusztán egy könyvelési hiba.

Továbbá, Lukrécia a fent említett dokumentumokkal hetekig zsarolt. Arra kényszerített, hogy Irma néni pénzét elvegyem a párnahuzatból, a Károly bácsi megtakarítását a malacperselyből. Károly bácsinak jelentem, mindig üres volt a perselye, abban sosem találtam semmit...

Kérem tisztelettel, azt pedig még most sem tudom, hogy mit jelent az illegális szerencsejáték, mivel én csak azért jártam a pincébe, mert a füstölt kolbász, és a tokaszalonna oda vannak felfőzve.

Kérem elrendelni nálunk a házkutatást! Egyedül az elkényeztetett macskák vagyona gyarapodott az elmúlt években! Károly bácsi 1988-óta most kapott egy új fotelt, egy titkos számlára gyűjtöttem az árát, hogy Irma néni cicuskái ne férjenek hozzá!

Megjegyezni kívánom, hogy a kihallgatás alatt, vádlott Sz.né Irma többször is próbált megvesztegetni. Sikerült neki!

Tanúvallomások meghallgatása után, egyértelműen kijelentem, hogy az ügy további kivizsgálást nem igényel. F. Lukrécia, és F. Szerénke vádlottat 30 napnyi közérdekű munka végrehajtására kötelezem! AMR. Frakk a visszatérése után lemond a posztjáról, és folytatja házőrzői, macska koordinátori feladatait a Piripócs utca 13. szám alatt. Károly bácsi és Irma néni vendégeket csak ünnepnapokon, és vasárnap fogadhatnak.

Ui. Remélem egy régi jó barátunk viszont bármikor szorítanak helyet az asztaluknál!

Lajcsika, Frakk régi cimborája

Kiss Lajos hadnagy
Országos Rendőrfőkapitányság

A titkok pincéje

(Frakk, a macskák réme)

Írta: Fehér-Barabás Bernadett

Ekképpen morfondírozik Szerénke:

„Nem lehetne, hogy már végre,
ne itt legyek ügyintéző,
ahol a sok ártatlan élete ennyire elenyésző?
Én tényleg csak segíteni akarok,
azzal pedig nem tudok,
ha egész nap azt nézem,
ahogy szenvednek szegény állatok!”

El is indul hazafelé, hol Lukrécia várja,
kinek takarítás után a pamlagon hever mindkét lába.
„Ebből a nyavalyás munkából annyira elegem van!
Nem gondolkodtál még abban,
hogy esetleg kipróbáljuk magunkat egy új kalandban,
honnán jobban cseppen, csurran?”
„A számból vetted ki az egeret..., azaz a szót.
Beszéljünk hát gazdáinkkal,
akikkel hamar egyezsége juthatunk!”

Felkészülten érkeztek meg a tárgyalásra ketten,
azonban Frakk állta útjukat, ki mindig bevetésre készen
dörzsölgette kezeit, hátha az újabb áldozat
olyan lesz, ki tenyerébe ismét nagy összeget juttat.
„Csupán ti vagytok? Hát ez nem éppen korrekt...”
Szólt az új polgármester, kinek négyhónapos,
friss kinevezése rossz hírnevet szerzett.
Szerette a sok pénzt: „A lényeg, hogy legyen bőven!”
Mondogatta kényszeresen, jártában-keltében.